

Къмъ пладне то се издигна горе и дълго-дълго плава всрѣдъ бѣлитѣ облаци. Почна бързо да се спуска надъ морето, но, като видѣ долу въ водата друго орле, какъ лети насреща му, много се уплаши и се скри въ родното си гнѣздо.

Надвечеръ дойде буря, завалѣ. Орлето безпокойно чакаше майка си, но силниятъ вѣтъръ го блѣсна и го свали въ пропастьта. Орлето се мжчеше да надвие бурята, но не можа — крилетѣ му се изкривиха, и то падна долу, далечъ отъ роднитѣ планини.

Наблизу имаше човѣшки жилища. Орлето дълго се вслушваше въ непознати гласове и звуци. Снѣжниятъ прахъ го шибаше и ослѣпяваше. Крилетѣ му бѣха измръзнали. То почна да ги чисти отъ ледъ и разкървави месата си. Отблизо се разнесе кучешки лай. Трѣбваше да се скрие. Орлето забеляза купчина отсѣчени дървета и се сврѣ подъ клонкитѣ. Тежка дрѣмка го унесе.

Утрото бѣ студено и тихо. Орлето отвори очи и се загледа тревожно въ бледата свѣтлина на снѣга. Дотърча кучето и взе да скача и да лае предъ скривалището. Дойде и човѣкътъ, разрови снѣга съ тсяга и силно удари орлето. То изкочи вѣнъ, гнѣвно огледа човѣка и кучето и разбра, че трѣбва да се спасява. Заскача трмаво по снѣга и задъ храститѣ зърна планинитѣ. Тѣ бѣха бѣли, величествени и сякашъ го канѣха да се завърне.

Орлето понечи да хвъркне, но болното крило го възпрѣ. Кучето лавна зарадвано.

Орлето се обърна, застана срещу враговетѣ си и впи своитѣ очи въ очитѣ на човѣка.

Изведнажъ се раздвижи и вдигна главата си нагоре.

Надъ горичката проехтѣ майчиниятъ зовъ. Широката сѣнка на майката засѣнчи свѣтлината на прѣсния снѣгъ. Орлето извика като опиянено и радостно заскача. Кучето съ оплашенъ лай избѣга. Човѣкътъ вдигна ржцетѣ си високо.

Орлицата направи полукржгъ, сниши се и приклезна

Орлето скочи на гърба ѝ и впи нокти въ перушината ѝ.

Майката се издигна, като развихряше снѣжния блестящъ прахъ.

(По Н. Ляшко)

Татяна Кондратенко

МОЛИТВА

Милий Боже, свѣтлий Боже,
Ти си, който всичко може!
Научи ме да чета,
като никой по свѣта!
Че се трудя, милий Боже,
а не може и не може...
Другитѣ по цѣль день тичать,
и урока си не сричатъ.
Мене, вдигнатъ ли ме въ часъ,

смѣй се цѣлия ни класъ.
Редъ поредъ съсъ прѣсчесоча,
а все нѣкой ще прескоча.
Буквитѣ си знамъ у насъ,
а пѣкъ все ги бъркамъ въ класъ.
Милий Боже, свѣтлий Боже
Ти си, който всичко може!
Просвѣти ми паметъта,
научи ме да чета!

Мария Грубешлиева